

Vértes Judit

Üvegbaba

Egyszer régen, mesebeli múlt ölében, élt egy öreg üvegfúvó mester. Sok poharat, kelyhet, csengettyűt készített már élete során, ám egyszer, hogy unalmát elűzze, készített egy üvegbabát. Készen volt már keze, lába, piros üveg a szoknyája s a szája, szeme kéklő kő, haja arany porból, s végül kis cipellőt kötött rája. Egy nap meglátta egy kislány az Üvegbabát, s addig könyörgött, rimánkodott az öreg mesternek, míg neki nem adta. „Minek neked, úgyis összetöröd” – gúnyolódott a bátyja. De a kislány nem törődött vele, selyempapírba csomagolta, s óvatosan vitte haza. Otthon a polcra tette, legféltettebb kincsei közé. Óvta, senki nem nyúlhatott hozzá, csak ő gyönyörködött benne, ha néha nézte, ahogy a ruháján játszik a fény. Teltek-múltak a napok, az Üvegbaba egyre ritkábban került le a polcra. Csak ült magányosan, s nézte, ahogy a kislány és barátái a többi babával játszanak. Őhöz nem nyúlhattak, féltett kincse volt ő a kislánynak. Pedig mit nem adott volna egyetlen perc játékért, ha őt is becézgetnék, odaülhetne a babaasztalkához, öltöztetnék. Esténként bánatosan nézte a csillagokat, miközben mellette a játékban kimerült társai békésen aludtak. Egy nap a kislány bátyja ingerülten rontott be a szobába. Egy játékát kereste, melyet a kislány előző nap tönkretett, és elrejtette, hogy a bajra ne derüljön fény. Civakodtak, veszekedtek, végül a fiú felkapta a polcra az Üvegbabát. „Add vissza, azonnal!” – kiabálta sírva a kislány. De a fiú csak kajánul nevetett, s a levegőbe dobálta az Üvegbabát, egyre magasabbra. „Hurrá, végre játszanak velem!” – gondolta az Üvegbaba boldogan, majd darabokra hullott a szoba földjén.